

Na het Paasfeest is het zaak dat we het evangelie van de opstanding vasthouden. Zelfs de meest uitgesproken Goede Vrijdag Psalm loopt uit op Pasen. Tijdens een doopdienst lezen we Psalm 22. We zongen Psalm 22:4,9,10, Opwekking 520, 617, 716, 717, 753, en het Dooplied van Sela.

Psalm 22 kennen wij vooral van de Goede Vrijdag vervulling. De parallellen zijn overweldigend. Dat deze Psalm uitloopt op Pasen is onder ons veel minder bekend.

Toch zit die goede afloop eigenlijk al in het begin opgesloten. Want David mag God dan kwijt zijn – dat brengt hem niet tot opmerkingen in de sfeer van ‘mijn geloof even op een laag pitje’. Hij is ook niet zozeer verbitterd of kwaad. Nee, hij wil die afstand niet, juist niet, en daarom roept hij hartstochtelijk: “Mijn God!”

Zo vanzelfsprekend is zijn leven verweven met God. Dat gaat terug op zijn allereerste begin (vers 10-11):
U hebt mij uit de buik van mijn moeder gehaald,
mij vol vertrouwen laten aanliggen aan haar borsten.
Bij mijn geboorte vingen uw handen mij op,
vanaf de moederschoot bent U mijn God.
Mijn God.

Toch kan het je verwarren: als je vanaf het begin zo met God verbonden bent, hoe kun je dan iets meemaken wat je laat denken dat God er even niet was? Dat Hij ‘even niet oplette’? Dat hele idee botst met je vertrouwen.

David lijkt dat vertrouwen te willen vasthouden door niet zomaar te roepen dat God er niet is, maar God áán te roepen, heel intiem: “Mijn God, mijn God!”
God blijft mijn God. Dan kán Hij niet echt ver weg zijn.
Dit vertrouwen vind je in meer Psalmen. Verlaat niet wat uw hand begon, Psam 138, want Psalm 139: Heer U bent altijd bij mij, U legt die hand van U op mij.

Zo kan David eerst zeggen dat God niet antwoordt (vers 3) en verderop dat Hij heeft geantwoord (vers 22). We weten niet waarom hij het gevoel had dat God hem niet antwoordde en ook niet welk antwoord er nu dan toch kwam. (Dat geeft ons trouwens des te beter de mogelijkheid om ons eigen verhaal in de Psalm te lezen!) Bij David lijkt het erop dat hij zo uitziet naar de Heer, dat alles wat zou kúnnen lijken op een antwoord, ook zo door hem wordt opgevat.

In de bijbel bestaat Gods antwoord vaak uit een tegenvraag.

Tegenover ‘waarom U?’ komt dan ‘warom jij?’

Psalm 42: “Waarom vergeet U mij?” Wedervraag: “Waarom buig jij je zo neer?”

Job vraagt: “Waar bent U!” Het duurt een poos, maar dan komt God tijdens een wandeling door zijn schepping met de wedervraag: “Waar was jij toen Ik dit maakte?”

Als Jezus met David en ons allemaal mee aan God vaagt: “Waarom verlaat U Mij? stelt Hij na zijn opstanding met God mee de wedervraag aan Maria van Magdala: “Waarom huil je?”

Misschien kwam er zo’n soort antwoord in Psalm 22? “Waarom zou Ik jou verlaten - Ik ben toch jouw God?”

Maak een keus uit de onderstaande gesprekspunten.

1. Even een rondje maken: welk verlangen roept Psalm 22 in jou op? En wat doe je daar mee?
2. Bespreek het verschil tussen verbitterd-zijn-in-die-God en hartstochtelijk-verlangen-naar-mijn-God. Oftewel tussen iets roepen over God of God aanroepen.
3. Bekijk het opgewonden Paasgedeelte van de Psalm, vanaf vers 22. Welk vers raakt jou het meest?
4. Wat heb jij eraan te weten dat Gods handen jou opvingen bij je geboorte?
5. Voor wie meer wil.
  - a. Waar blééf U nou! vragen Martha en Maria aan Jezus (Johannes 11). Denk eens door over hun vragen en vooral over Jezus’ antwoorden. Wat kun je daarmee?
  - b. Zoek op welke verzen uit Psalm 22 worden aangehaald door Jezus of in verband met Jezus.